

המלך טדאשי העצל

סטוארט באום

לפני זמן רב חי מלך בשם פויזורו טדאשי, הידוע כמלך העצל ביותר בעולם. הוא הלך לישון כל לילה מיד אחרי ארוחת ערב ולא התעורר אלא לקראת ארוחת צהריים.

לטדאשי הייתה המיטה הנוחה ביותר שבעולם. היו בה שמיכות חמות, רקומות ביד, ומצעי משי עדינים ולא פחות משש כריות מלאות בפלומה רכה ביותר של ברווזים, אותם גידלו במיוחד.

היו שחשבו כי הוא אוהב לישון כי המיטה שלו היא חמה ונוחה. אבל אחרים חשבו כי מאחר שאהב כל כך לישון, הרי שדאג שהמיטה שלו תהיה חמה ונוחה ככל האפשר. איך שלא יהיה, טדאשי תמיד מיהר לאכול את ארוחת הערב שלו כי לא הייתה לו סבלנות לחכות עד שיוכל להיכנס בין המצעים הרכים ולהתכסות בשמיכות החמות ולהניח את ראשו על הכריות הרכות.

טדאשי מלך על האדמות הפוריות ביותר ביפן. האדמה הייתה כל כך פורייה שאם נפל עליה במקרה זרע תפוח עץ, צמח במקום זה מטע שלם ותפוחים של המטע הזה היו הטובים והמתוקים שבעולם.

אבל מאחר שתושבי הארץ העדיפו לאכול אורז ודובדבנים, הם הקפידו מאוד ולא זרקו זרעי תפוח על האדמה. ואם נפל כזה במקרה, הם הרימו אותו מהר מאוד.

נתיני נמלך אהבו אותו מאוד. הוא לא כעס עליהם מעולם. הוא לא לקח מהם דבר אלא אם ביקש תחילה. ומאחר שהיה ער רק שעות מעטות ביום הם יכלו רוב הזמן לעשות מה שרק רצו. למלך טדאשי היה ארמון נהדר, בנוי לפי המסורת היפנית העתיקה. הייתה זו פגודה בת שתיים-עשרה קומות, עם קירות חיצונים עבים, עמדות שמירה רבות וגגות קש. בכל יום בכל חדר היו פרחים טריים. הם נקטפו מהגינה היפה ביותר שבעולם, שנמצאה במרכז חצר הארמון.

אבל אם יש למישהו אדמות כל כך פוריות כמו אלה של המלך טדאשי, וארמון יפה כזה וגינה כזו נהדרת, אנשים רעים אחדים מתחילים לקנא. הם חושבים "מדוע זה למלך טדאשי יש אדמות פוריות כאלה, וארמון מפואר כזה עם גינה כה יפה, ולי אין כל אלה?" ובמקום לדאוג שגם אדמותיהם יהיו פוריות וארמונותיהם יהיו מפוארים, הם מחליטים לקחת מה שלא שייך להם.

אחד מאלה היה הרוזן דאגון מרושי. הרוזן דאגון קינא מאוד במלך טדאשי. והוא היה גם רע-לב מאוד. היו שאמרו שהיה רע-לב כי לא ישן מספיק. אך תהיה אשר תהיה הסיבה לכך, הרוזן דאגון נשבע שהוא ייקח את הכל ששייך למלך טדאשי. בוקר אחד התעורר הרוזן דאגון מוקדם מאוד (הוא האמין שכל דקה שבה הוא שוכב במיטה היא דקה מבזבזת) והעיר את כל אנשיו מחלומות המתוקים שלהם. הוא ציווה "מחר בבוקר נתקיף את מלך טדאשי! תתכוננו לכך!"

כל אותו היום אנשי הרוזן דאגון צבעו את השריונים שלהם בשחור והשחילו את חרבותיהם. הרוזן דאגון

בדק אותם בעצמו כדי להבטיח שהשריון שלהם הוא שחור כפי שרק יכול להיות ושחרבותיהם חדים כפי שרק יכולים להיות. אם מצא שריון לא לגמרי שחור או חרב לא לגמרי חדה, ציווה לעשות את העבודה מחדש.

הרוזן דאגון רצה שלחיל שלו יהיה ריח עצום כפי שהמראה שלו עצום. לכן כל הלוחמים וכל סוסיהם נמרחו בכרוב מסריח במיוחד.

למחרת בבוקר כולם היו מוכנים. אלפיים לוחמים בשריון שחור כמו זפת, עם חרבות ארוכות וחדות ומגנים גדולים, כולם רוכבים על סוסים זועפים (הם זעפו כי העירו אותם מוקדם בבוקר). הרוזן דאגון בעצמו רכב על הסוס הגדול והזועף ביותר והניף חרב ארוכה וחדה ביותר. "על טדאשי!" הוא קרא והחיל התחיל במסעו הארוך.

מאוחר בלילה, זמן רב אחרי שטדאשי נשכב לישון, הזקיף בעמדה החיצונית ביותר הביט למרחק. הוא לא ראה כלום, כי היה כבר חושך ואנשי הרוזן דאגון היו לבושים בשחור. אבל הוא הריח משהו.

ג'מס ג'ון נייער את המלך חזק כמה שרק יכול היה, עד שאפילו המיטה חרקה. והוא זעק לאוזנו של המלך "קום! התעורר! אחרת יגיע הקץ שלנו." אך המיטה של טדאשי הייתה כה נוחה שאפילו זה לא גרם לו להתעורר.

הרוזן דאגון וחיל האנשים הרעים שלו היו כבר קרוב מאוד.

ג'מס ג'ון התייאש. "אינני יכול להעיר אותך" אמר "אבל אנו חייבים לעשות משהו, אחרת נמות, וזה לא טוב. וכל הארץ הזו וכל האנשים הטובים האלה יפלו תחת שלטונו של הרוזן דאגון הרע."

ג'מס ג'ון לא ידע מה לעשות. אילו היה אומר לאנשיו שטדאשי לא מתעורר, הנתינים היו נכנעים לרוזן דאגון. הם היו מאבדים את כל שהיה להם. ולג'מס ג'ון לא היה כבר זמן לנסות שוב להעיר את המלך. לכן הוא תכנן תוכנית.

הוא פתח את ארונו של טדאשי והוציא משם את שריונו האדום המבריק של המלך ואת החרב הארוכה ויפה שלו. הוא העלה לקומה השתים-עשרה, לראש הארמון. הוא מילא את

"הסרחון האיום הזה!" הוא קרא "זה יכול להיות רק החיל של הרוזן דאגון!" ואז הוא הביט טוב יותר וראה את החיל המתקרב. הוא ראה שהם לובשים שריון שחור ונושאים חרבות ארוכות וחדות, והבין שכוונותיהם אינן טובות. הוא רץ חזרה לארמון וצעק "מתקיפים אותנו! מתקיפים אותנו! זה הרוזן דאגון עם אלפיים לוחמים. הם באים להרוג את כולנו ולקחת את כל הדברים היפים שלנו! והם מסריחים נורא!"

הזקיף צעק בקול רם כל כך שכל אנשי הארמון התעוררו. כלומר כולם, פרט לטדאשי. המלך העצל ביותר ישן כל כך חזק שאפילו לא התהפך במיטה. איש האמון של המלך, ויד ימינו, היה אדם בשם ג'מס ג'ון. גובהו היה שני מטר והוא היה לוחם מעולה. הוא נכנס מיד לחדרו של המלך ונייער אותו. "תתעורר!" הוא לחש "תתעורר! מתקיפים אותנו." אבל טדאשי לא התעורר. ואז ג'מס ג'ון שם ידיו על כתפיו של המלך ונייער אותו חזק. "תתעורר, תתעורר!" הוא אמר בכל רם יותר "הרוזן דאגון בא להרוג את כולנו!" אבל טדאשי המשיך לישון. בסוף

השריון בכריות, כדי שיראה שיש שם מישהו בפנים. הוא הרים את זרועו של השריון וחיבר אליה את החרב המלכותית. ואז שם את השריון במקום גבוה, כדי שכולם יוכלו לראות אותו.

ואז ג'מס ג'ון רץ למטה דרך כל שתים-עשרה הקומות וקרא לאנשים "ראו את המלך!" והצביע לראש הארמון, שם איפה שעמד השריון של טדאשי.

האנשים לא ידעו שהשריון ממולא בכריות. הם חשבו שזה טדאשי בעצמו ושהוא מוכן לפקד עליהם. הם הריעו למלך כאשר ראו אותו מוכן לקרב, במיוחד בלילה, כאשר נהג לישון חזק בדרך כלל. זה נתן להם אומץ מיוחד.

ואז אמר ג'מס ג'ון "אנשים! המלך טדאשי ציווה שנתכונן לקרב. שנכניע את הרוזן דאגון ואת אנשיו הרעים. לבשו את שריונכם! קחו את נשקכם! נגן על הארץ היפה שלנו!"

האנשים לקחו את הנשק ואת השריון שלהם, רצו לארמון וסגרו את שערי הארמון היטב. הם התכוננו למתקפה.

היה זה קרב אכזר. כל כך אכזר שלא ניתן לתאר. הוא נמשך כל הלילה וכמעט עד הצהריים. רוב הזמן נראה שאנשי דאגון ינצחו. הם שברו את שערי הארמון ומילאו את כל הארמון בסרחון שלהם. אך כל פעם שאנשי טדאשי רצו להיכנע, הם הביטו לראש הארמון וראו את המלך שלהם שעמד שם כה גאה, כה חזק, וזה נתן להם אומץ להלחם. ולאט גורל הקרב התהפך. אנשי הרוזן דאגון התעייפו. אמנם הרוזן קילל אותם וזעק בקול, אך הם לא יכלו להלחם יותר. בסוף הם נסוגו. הם זרקו את חרבותיהם וברחו מהארמון של טדאשי כמה שיותר מהר. כולם רצו חזרה לארץ הרוע שלהם. וכל אנשי טדאשי האמיצים רדפו אחריהם. כולם מלבד ג'מס ג'ון. הוא רץ מהר לראש הארמון, הוציא את הכריות משריונו של טדאשי והתחיל לסדר את הכל במקומו.

כשאנשי טדאשי חזרו לארמון הם הריעו בחוזקה. "הידד! הידד!" הם קראו "נצחנו את הרוזן הרע דאגון! שמרנו על ארצנו ועל הכל שיש לנו! הידד! הידד!" ואז נזכרו במלכם האמיץ שעמד ללא ניצ

כי טדאשי התמתח שוב, שפשף את עיניו ואמר
"חלומות כאלה תמיד מעייפים אותי. אני חושב
שהיום אישן עד ארוחת הערב" והוא חזר למיטה,
נכנס בין המצעים העדינים, השעין את ראשו על
ששת הכריות הרכות, משך את השמיכות עד אפו
ונרדם חזק, חזק.

בראש הארמון במשך כל הקרב העז והריעו גם לו
"שלוש פעמים למלכנו טדאשי! הידד! הידד! הידד!"
הם הריעו כל כך חזק שהמלך התעורר.
הוא ניגש לחלון וראה שבחוץ שמש זורחת, ציפורים
שרות ואדמותיו יפות כמו תמיד. הוא התמתח.
"ג'מס ג'ון, אתה כאן?" הוא שעל תוך פיהוק קל.
"כן מלכי, אני כאן" אמר ג'מס ג'ון שבדיוק גמר
לסדר את שריונו של המלך בתוך הארון.
"היה לי חלום מוזר" אמר טדאשי "חלמתי שהרוזן
דאגון תקף את הארמון בזמן שישנתי. אנשיו נראו
להוטים מאוד והסריחו אימים. ואתה ניסית להעיר
אותי, אבל לא הצלחת. ואז לקחת את השריון שלי
ומילאת אותו בכריות כדי שיראה כאילו אני שם.
והודות לכך אנשינו גירשו את הרוזן דאגון ואת
אנשיו הרעים. מה אתה חושב על חלום מוזר
כזה?"

ג'מס ג'ון לא ידע מה להגיד. האם לספר למלך את
האמת, שהרוזן דאגון אמנם תקף? או להעמיד
פנים כאילו היה זה רק חלום?
אך לא היה צורך להגיד מילה.